

ת"פ 23842/06/13 - מדינת ישראל נגד דאפר עבד אל חי

בית משפט השלום בכפר סבא

30 באוקטובר 2014

ת"פ 23842-06-13 מדינת ישראל נ' עבד אל חי
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת נאוה בכור
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	דאפר עבד אל חי

החלטה

1. בפניי עתירה לגילוי ראיה חסויה, עפ"י סע' 45 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א-1971, הנוגעת לזהותו של האדם שמסר את המידע ב-3 דוחות ידיעה (סעיף א' לבקשה), תוכן הידיעות ומועד מסירתן, תוכן חומר החקירה המסומן א', וכן נתון תקשורת ב' - סעיף ד' למבוקש.

2. בבקשתו מפרט ב"כ הנאשם/מבקש את נימוקיו בהמשך לכתב האישום שהוגש כנגד הנאשם והמפורט בו - בנסיבות בהן לטענתו מדובר בחברתם של בעלי אינטרסים כספיים ופוליטיים על מנת להשתלט על מכרזי עבודות מים וצנרת בטירה ונטרולו של המבקש מתעמולת הבחירות ומפעילות פוליטית, כמו גם פגיעה בפרנסתו, במניעת ביצוע עבודות צנרת על ידו בטירה.

משכך, ציין כי זהות המודיעים ותוכן הידיעות חיוני לחקר האמת והגנת הנאשם, תוך הפניה לע"פ 889/96 מאזריב נ' מ"י פ"ד נא' (1) 433, ע"פ 621/01 מ"י נ' חמדאן דרויש פ"ד נ"ה (2) 823, ובש"פ 9086/01 רביב נ' מ"י פ"ד מ (3) 163.

3. התביעה הודיעה בטיעוניה בפני (בפרוטוקול **במ/7** שנרשם ב-WORD) - בדיון בו נכחו קמב"ל תחנת קדמה וקצין חסיונות ימ"ר מרכז, כי בתיק תעודת חסיון (**במ/1**), הוצגו 3 דוחות הידיעה (**במ/2-במ/4**), כמו גם זהות המודיעים, חומר החקירה המצוין א' (**במ/5**), וכן מידע הנוגע מחקר התקשורת ב' (**במ/6**).

כן צוין כי כל המידע הרלבנטי להגנת הנאשם הועבר לב"כ, ובחומר שנחסה יש מידע לגבי מקורות, שיטות, ואמצעים - שאין לסכן ולחשוף.

בכך יש איזון בין הגנת הנאשם ושמירה על בטחון המקורות.
עמוד 1

4. מאידך - שב ופירט בפני ב"כ הנאשם את שציין בכתב - בדבר זכותו של הנאשם להליך הוגן.

משכך - אין בחשיפת החומר החסוי כדי לסכן קבלנים שהינם גלויים, או את שיתוף הפעולה עם המשטרה.

כן הביע תמיהה הנוגעת לאופן החקירה ואי חקירתם של מי מהמעורבים במסכת האירועים (מוסלם חאסקיה ופאריד סרסור).

5. דיון והכרעה

המבחן לגילוי ראיה חסויה הוא כאשר בית המשפט רואה שהצורך לגלות את הראיה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש שלא לגלותה.

הדרך לבחון את הדרוש החלטה נקבע בשורת פסקי דין:

בע"פ 889/96 **מאזריב נ' מדינת ישראל**, פד"י נ"א (1), 433, 466, נקבע מפי כב' הנשיא **ברק** כי די בכך שמחומר החקירה עלול לעלות ספק סביר באשמת הנאשם כדי לראות בחומר כחומר חקירה חיוני.

נפסק מפי כב' השופטת **דורנר** כי ראיה העשויה לעורר ספק באשמת הנאשם, באופן ישיר או אפילו באופן עקיף - על ידי כרסום משקל ראיות התביעה, נחשבת כחיונית להגנת הנאשם (שם, ע' 443, מול האות ב').

בב"ש 838/84, **ליבני ואח' נ' מדינת ישראל**, פד"י ל"ח (3), 729, 735 התייחסות של בית המשפט העליון למצב שבו הראיה אינה "מכרעת", כי אם בעלת משמעות או משקל מסויים בהרשעת הנאשם או זיכוי, ראיה העשויה לשמש תמיכה לראיות אחרות או "מנוף" לקיום חקירה נגדית ראויה.

נפסק כי על בית המשפט לבחון את חשיבותה היחסית של אותה ראיה - בהתייחס לקשת האפשרויות בין חשיבות אפסית לבין חיוניות.

לאחר שבית המשפט קובע את משקל הראיה, עליו להשוותו למשקל הבטחוני של הראיה בחשיפתה, ואם הראשון עולה על השני, יש לגלותה.

קביעת החיוניות או החיוניות היחסית של הראיה נקבעת לפי יריעת המחלוקת:

"פשוט הוא שחיוניות הראיה תקבע על סמך בדיקה פרטנית של המקרה הנדון לרבות כתב

האישום, חומר הראיות הכולל וחזית המריבה בין התביעה לנאשם" (ע.פ. 889/96 - מאזריב הנ"ל, ע' 443, מול האות ג').

6. בענייננו - קיבלתי את **במ/2-במ/6** וכן הסבר מפורט מפי גורמי המשטרה שנכחו בדיון (**במ/7**) - ושוכנעתי כי גילוי המידע עלול לסכן את שלומם של בני-אדם, ולפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה.

החסיון דרוש למען שמירת האינטרס הציבורי.

כן שוכנעתי כי אין באי גילוי המידע כדי לפגוע בהגנת הנאשם וזאת בהתחשב בטענות ב"כ הנאשם/מבקש, וחששותיו, כעולה בטיעוניו בפניי.

7. לפיכך - הבקשה נדחית.

8. מזכירות בית המשפט תשלח ההחלטה לצדדים בפקס.

ניתנה היום, ו' חשוון תשע"ה, 30 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.